

DOM Z XVIII WIEKU (OBERŻA)

Dom wzniesiono w XVIII wieku. Budynek ten mieści się dziś przy Placu Karola Marcinkowskiego 10 (dawniej ul. Targowisko 10). Jest to jeden z najstarszych budynków w mieście. Pierwotnie mieściła się tutaj oberża. Od lat dwudziestych XIX wieku prowadził ją Jan Kulesza – kapitan wojsk napoleońskich i burmistrz Gostynia. W latach 1835-1841 odbywały się tutaj zebrania członków Kasyna Gostyńskiego. Na przełomie lat pięćdziesiątych i sześćdziesiątych XIX wieku wdowa po Janie Kuleszy sprzedała dom państwu Jankiewiczom, którzy niebawem otworzyli tu Hotel Poznański. Działał on z pewnością przez następne dwadzieścia lat.

W czasie powstania wielkopolskiego 1918-1919 dom był siedzibą Powiatowej Rady Ludowej i Komendy Straży Ludowej.

W domu tym mieszkali trzy zasłużone dla ziemi gostyńskiej postacie: Jan Kulesza, Franciszek Polaszek i Marian Węclewicz.

Jan Kulesza (1783-1856) – kapitan wojsk napoleońskich, członek Łoży Masońskiej w Poznaniu o nazwie „Świątynia Jedności”. Prowadził oberżę na ówczesnym Targowisku (dziś Plac Karola Marcinkowskiego). Tutaj w latach 1835-1841 odbywały się spotkania członków Kasyna Gostyńskiego, należał do gostyńskiego Komitetu Narodowego w okresie Wiosny Ludów 1848 roku. Od roku 1815 piastował urząd burmistrza Gostynia. Wśród zachowanych na cmentarnym murze kościoła pw. św. Małgorzaty w Gostyniu tablic epitafijnych jedna upamiętnia jego osobę.

Franciszek Polaszek (1872-1954) – z zawodu budowniczy, właściciel dwóch gostyńskich tartaków i składnicy materiałów budowlanych. Był znanym działaczem społecznym, m.in. należał do miejscowego Bractwa Kurkowego. Był członkiem tajnego Powiatowego Komitetu Obywatelskiego w Gostyniu, później tworzył tutejszą Powiatową Straż Ludową. Jako członek ścisłego kierownictwa powstania brał bezpośredni udział w przejmowaniu władzy przez Powiatową Radę Ludową z rąk pruskich. Mianowany zastępcą komendanta wojennego, uczestniczył w organizowaniu ochotniczych oddziałów powstańczych na terenie powiatu gostyńskiego. Od 25 lutego 1919 roku pełnił funkcję

komendanta Powiatowej Straży Ludowej. W dwudziestoleciu międzywojennym był członkiem sejmiku powiatowego i radnym Rady Miejskiej w Gostyniu. Należał do Stronnictwa Narodowego.

Marian Węciewicz (1903-1986) – z wykształcenia prawnik, uczestnik powstania wielkopolskiego, w czasie wojny polsko-bolszewickiej zaciągnął się ochotniczo do 15 Pułku Ułanów Poznańskich i walczył na froncie litewsko-białoruskim. We wrześniu 1939 roku wraz z 17 Pułkiem Ułanów, działającym w ramach Wielkopolskiej Brygady Kawalerii, uczestniczył w bitwie nad Bzurą, gdzie został ciężko ranny. W latach 1939-1945 przebywał w niemieckich obozach jenieckich, m.in. w oflagu w Lubece i Doessel. W 1945 roku podjął pracę w Polskiej Misji Repatriacyjnej, a od 1947 roku w Polskiej Misji Wojskowej dla Badania Zbrodni Wojennych. Od 1964 roku prowadził w Gostyniu praktykę adwokacką i pełnił przez kilka lat funkcję kierownika miejscowego Zespołu Adwokackiego. Był współzałożycielem kół ZBoWiD w Gostyniu, Pępowie i Poniecu. Przez 12 lat był prezesem oddziału gostyńskiego; członek Zarządu Okręgu w Poznaniu. Był zapalonym regionalistą, należał do współzałożycieli Społecznego Komitetu Regionalnego (późniejszego GTK), w którym przez pewien czas piastował funkcję wiceprezesa. Był także współfundatorem pomnika w Walewicach ku czci poległych tam w kampanii wrześniowej polskich żołnierzy.